

בעזרת תמונות מזויפות ועלילות נגד המדינה גובים חוגים דתיים כסף לחיזוק שלטון הכפייה הדתית בארץ

עצובים עליהם ימיהם וילדותיהם. רק במרחק קצר מהם, למרגלות עירייתם, משי תרעת העיר הנוצרית, על רבבות תושביה, והם זוכים לחופש מוחלט; אין איש מת' ערב אצלט בעסקי-אמונה ואין איש מכת' להם אורחותיהם. ואילו הם, היהודים, נאי לצים מתוך כורח ללחום על זכות יסודית זו, של אפשרות חיים כרצונם וכרוחם, זכות שכה הרבה דמויות שפכו על היעדרה מהם, או על צימצומה... מי שמעו להמשיך באורחיהם ולתת לילדיו חינוך דתי — דינו לשליח פרנסתו, להרעבה שיטתית ולרדיפות.

היכן קרה כל זה?

מאה פועלים ובריונים הופיעו באשמורת הבוקר ליד בית-הכנסת, והם הניפו את גרוניהם ושאר כלי-העבודה שלהם והרסו באכזריות וללא חמלה את הצריפים ששימרו שו במשך ארבע שנים בתייכונת ומרכז תורני ליהודים שומרי-התורה. מלאכת הריסה נעשתה בלי לחוס על כבודם של ארונות הקודש וספרי-התורה שהיו בתוכם. מתפללים שהזעקו למקום לשמע בשורת-האיוב על הריסת בית-הכנסת נחרדו למראה עיניהם. ציוד בתייכונת וספרי-התורה נערו מן ערימות עפר ואבק, מתוך ביוון נורא. היכן קרה כל זה?

קיישניב 1903? חברון 1929? גיטו וארשה 1941? אוקראינה 1964?

אזרחי ישראל לא יאמינו, אבל הדברים קרו בנצרת עילית. תושבי נצרת עילית עצמם אינם יודעים על כך, אבל הדברים כתובים שחור על גבי לבן, בחוברת הדורה שיצאה השבוע ממכשך דפוס התחיה הירדן שלמי, והמכריזה בעברית ובאנגלית: „כפייה אנטידתית בנצרת עילית!“

השוחט החוויר מפחד

חוברת זו לא הופצה עדיין בישראל, אבל בניו-יורק הצעידה לפני שבוע מאות מפגינים חרדים, שנשאו כרזות באנגלית ובעברית נגד הפוגרים האנטידתי בנצרת עילית. דאגו להפיצה שם עסקניה של קבר צה דתית אנטי-ציונית, הנושאת את השם 'יד לעולים' — פעילים דאצרות-הברית. כחנתם הציגת היתה גלויה: לעורר רגשי זעם ורחמים בלב יהודים תמימים, על מנת שיתרמו דולארים למלחמת הפעילים בעושי-הפוגרומים בישראל.

לצורך זה ציירו תמונה קודרת של יהודים החיים תחת מישור של סורו, אך ורק מפני שהם רוצים להתפלל ולתת חינוך דתי לבניהם. מדינת ישראל — שמכרה את נש' מתה לכפייה הדתית למען הנוחיות הקר-אליציונית של מפא"י — צויירה לצורך השנוו הדתי כיורשתם של הקוואקים של החלניצקי ימ"ש. הנה קטע אופייני מתוך החוברת:

אחד הרבנים אשר נשלח עליידי יד לעו-לים — פעילים דאצרות-הברית לקריית נצרת, כדי להופיע שם בשבת באחד מבתי-הכנסת ולדרוש מענייני דיומא, נכנס עם הניעו למקום לביתו של השוחט, כדי לבקש ממנו לאפשר לו את הדרשה ולקבוע לו את השעה המתאימה. לאחר ששוחחו וקבעו מה שקבעו, ביקש הרב לצאת מן הבית, אך לפתע ראה את השוחט מחוייר, מסהר ל' חלון ופורש את הווילון לרוחב החלון. השוחט עמד והציץ החוצה בהטיטו קמטה את הווילון, וכעבור כמה רגעים פנה לרב: „אתה יכול לכת...“ נתברר שכל החרדה של השוחט היתה למראה אחד מ'

אמונת

תיאטרון

בלי התנצלות

לאחר הנפילה (התיאטרון הקאמרי; מאת ארתור מילר. הבימוי — ליאונרד שאח) הוא מחזה הנראה ונשמע כרקויאם לאלילה. דמותה של מארילין מונרו, מי שהיתה אשתו של המחזאי, עדיין שמורה היטב בתודעה, והופכת את בת-דמותה במחזה — מאגי — לנפש המרכזית הפועלת בו. כיוון שהצופה יודע מראש שמאגי היא מארילין וכיון שהוא יודע על דמות זו הרבה יותר ממה שמספר אודותיה המחזאי, היא מקבלת בעיניו משמעות הרבה יותר עמוקה ורחבה מאשר מעניק לה המחזה.

גישה זו לא רק שהיא גורמת עול למחזאי, שלמרות התכחשותו המפורשת יזהה אותו הצופה מיד עם קוואנטין, עורך-הדין המופיע כגיבור הראשי בעלילה. היא גם מסלפת את תכנו ומשמעותו של המחזה, מדביקה לו אופי של הספר התנצלות.

לאחר הנפילה אינו הספר ואינו גם מחזה התנצלות. הוא נסיון כנו ומעמיק להתמודד עם אחת הבעיות המרכזיות של אינטל-קטואל בדור הנוכחי — הבעיה של ה' כשלון המתמיד ביחסים וקומוניקציה אנו-

טוב לגבר עם פרמה-שרפ

המכללה הפוליטכנית

מסתימת ההרשמה לקורסי הערב הבאים:

- ★ גרפיקה שמושית
 - ★ סרטוט בנין ואדריכלי
 - ★ בנית מודלים של בנינים
 - ★ בנית מודלים של רהיטים
 - ★ עיצוב של חלונות ראוה ותצוגה
 - ★ רהוט ועיצוב פנים
 - ★ הנדסת טלוויזיה
 - ★ תהליכי מעבדה בצילום
 - ★ סידור של דירות
 - ★ אנגלית למתחילים ולמתקדי
 - ★ מים (בשיטה אוריקולית)
 - ★ קורסי עזר לתלמידי תיכון
 - ★ במתמטיקה, פסיקה ואנגלית
- מספר המקומות מוגבל — הרטים מיד

במשרדי המכללה הפוליטכנית תל-אביב, רח' המסגר 62 טלפון 36487, בין 19 — 8

חליפות הריון
בצבעי איחוד

תאם

תא שדוד מסדיק 19
אלבול 01, 25, 19, 12

פוטו ופיד
בן יהודה 68 ת"א

לכל מטרה

- צרכי צילום והסרטה
- מצלמות ● מסרעות
- פיתוח פילם והדפסה
- ספרית סירטונים לשרותך

אלמגור ושמר ב"אחר הנפילה"

כשלון מתמיד ביחסים אנושיים

מחזה לאותו מישור אינטלקטואלי, נקי מרגשות זולה, בו הוא חייב להמצא גדעון שמר מבצע כאן את הטוב שבתפי-ידינו, כשהמחזה עוזר לו לגלות בעצמו תכונות משחק שלא נגלו בו עד כה. תפקידו הוא קשה ומסובך. הוא חייב לראות את עצמו גם בעברו לא כפי שהיה באותם רגעים ספיציפיים, אלא כפי שהוא רואה את עצמו כרגע בו הוא נזכר בהם. הוא חייב להדגים את התפתחות דמותו ללא אפקטים חיצוניים וללא השפעה חזותית. הוא עושה זאת בצורה נבונה ומעוררת כבוד. צות השחקנים המשיגים כולו ראוי לשבחם על משחק מאופק ומחושב ברוח המחזה. גילה אלמגור המופיעה בתפקיד המסוכן של מאגי, המאיים לגנוב את ה' בכורה מהדמות הפועלת הממשית, מצליחה שלא לעבור את הגבול. כשהיא נזהרת לשחק ולא לחקות דמות, שסימני ההיכר החיצוניים שלה שמורים בזכרון, היא מעצבת תפקיד רב רושם של האשה-ילדה התמימה-מינית, שבזרחה אל האושר מגיעה אל תהום הטירוף והאכזרין.

ביצוע כזה להצגה קשה מעין זו הוא מאורע ראוי לציון בתיאטרון הישראלי.

שית, מול הצלחה יחסית בשאר שטחי ה' חיים. בנסיון לניחוח כנה של הבעיה תושף ה' יוצר את עצמו, מפנה את איזמלו כלפי פנים. בגישה זו, הנצרכת למידה רבה של אומץ, הצליח מילר לכתוב מחזה מצויין בסגנון בלתי שיגרת, ועם מסקנה החורגת מהמסק'נות השגרתיות של יצירות דומות. במבט ראשון נראה כאילו שיחרר עצמו מילר במחזה זה מחוקי הדרמה. על כמה שחורה וריקה, ליד שולחן-כתיבה, ניצב גיבור המחזה, עורך-דין אמריקאי מצליח (גדעון שמר), ומספר לדמות שאינה קלימת את מכלול יחסיו האישיים עם האנשים הקרובים לו בשלבים שונים של חייו. מכלול זה מהחז למעשה את האני שלו.

מופיעים בו, ולא בסדר כרונולוגי, הוריו (שושנה ברנע ומיכאל גור); אחיו (צדוק צרפתי); אשתו הראשונה (אורנה פורת); נערה חסרת תפקיד בחייו שאישיותו שיחקה תפקיד בחייה כמעט שלא במתכחן (זוית שחורי); ידידיו הקרובים במקצוע (אברהם בן-דיוסף ועודד קוטלר) ומאגי (גילה אלמגור) האשה-ילדה המופרעת.

אולם העלאתם של דמויות אלה אינה רק